Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2010, sp. zn. 3 Tdo 1527/2010, ECLI:CZ:NS:2010:3.TDO.1527.2010.1

Číslo: 5/2012

Právní věta:

Nepodaří-li se z dostupných důkazů spolehlivě zjistit, jakou pohnutkou byl pachatel ke svému činu veden, nelze z toho bez dalšího usuzovat na chybějící úmysl způsobit postiženému smrtelný následek (§ 219 odst. 1 tr. zák.*), jestliže je tento úmysl dostatečně zřejmý z prokázaných okolností a intenzity vykonaného útoku, zejména použije-li pachatel zbraň, o které ví, že svojí povahou je způsobilá jiného usmrtit, a útok záměrně vede proti těm částem těla, kde jsou uloženy orgány důležité pro život.

---

* *Nyní jde o ustanovení § 140 odst. 1 tr. zákoníku.*

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 15.12.2010

Spisová značka: 3 Tdo 1527/2010

Číslo rozhodnutí: 5

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Úmysl, Vražda

Předpisy: § 219 tr. zák.
§ 4 tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání, které podal obviněný T. V. M., proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 18. 8. 2010, sp. zn. 8 To 68/2010, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 5 T 2/2010.

Z o d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 6. 2010, sp. zn. 5 T 2/2010, byl obviněný T. V. M. uznán vinným pokusem trestného činu vraždy podle § 8 odst. 1 trestního zákona (tj. zákona č.

140/1961 Sb., účinného do 31. 12. 2009 /dále jen „tr. zák.“/) k § 219 odst. 1 tr. zák. na tom skutkovém základě, že „dne 26. 12. 2009 kolem 22.00 hodiny v pronajatém pokoji v H. T. napadl silou velké intenzity opakovanými údery do hlavy replikou samurajského meče poškozeného D. H. T., přičemž vzhledem k povaze užitého nástroje, síle útoku a s ohledem na místa, na která útok vedl, musel být přinejmenším srozuměn s tím, že jej může usmrtit, a tímto jednáním způsobil poškozenému, který se útoku bránil rukama, tři sečné rány ve vlasové pokrývce hlavy s impresivními zlomeninami klenby lebeční a plošným zakrvácením pod tvrdou plenu mozku, otřes mozku, sečnou ránu v levé spánkové krajině, sečnou ránu v levé lícní krajině, sečnou ránu v oblasti horního rtu s částečnou amputací, sečnou ránu dolního rtu, zlomeniny korunek a zubů horní i dolní čelisti, sečnou ránu na hřbetní straně levé ruky se zlomeninou základního článku prostředního prstu, zlomeninu dvou záprstních kostí a přeseknutím šlach natahovačů prstů, zlomeninu záprstní kosti pravé ruky a pohmoždění levého ramene se zlomeninou levé lopatky, v důsledku těchto poranění byl poškozený ohrožen na životě jednak krevní ztrátou z mnohočetných sečných ran a jednak možností narůstajícího nitrolebního krvácení s následným útlakem a otokem mozku, přičemž nezemřel pouze z důvodu neodkladné lékařské pomoci“. Za to byl obviněný podle § 219 odst. 1 tr. zák. odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání deseti let, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. d) tr. zák. zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Podle § 57 odst. 1, odst. 2 tr. zák. mu byl dále uložen trest vyhoštění na dobu neurčitou.

O odvolání obviněného proti předmětnému rozsudku rozhodl ve druhém stupni Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 18. 8. 2010, sp. zn. 8 To 68/2010, jímž toto odvolání podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné zamítl. Rozsudek soudu prvního stupně tak nabyl právní moci dne 18. 8. 2010 (§ 139 odst. 1 písm. b/, cc/ tr. ř.).

Shora citované rozhodnutí odvolacího soudu napadl obviněný T. V. M. následně dovoláním, které zároveň směřovalo i proti rozsudku soudu prvního stupně. Uplatněnými dovolacími důvody byly důvody uvedené v ustanoveních § 265b odst. 1 písm. g), h), l) tr. ř.

V odůvodnění tohoto mimořádného opravného prostředku dovolatel především namítl, že z provedeného dokazování bez pochybností nevyplynulo, že by svým jednáním naplnil všechny formální znaky pokusu trestného činu vraždy, když zejména nebyl prokázán jeho úmysl poškozeného usmrtit. Pro tento závěr nemůže podle dovolatele stačit pouhé zjištění, že k útoku použil zbraň objektivně způsobilou vyvolat smrt poškozeného. To navíc ani nebylo odborně doloženo příslušným znaleckým posudkem. Stejně tak není – bez dalšího – rozhodné, že poškozeného zranil na hlavě, byť jsou zde uloženy životně důležité orgány. Dovolatel v této souvislosti zdůraznil, že soudy vůbec neobjasnily jeho motiv k útoku na poškozeného ani bližší okolnosti, za kterých ho napadl. To znamená, že nebylo prokázáno ani to, že by proti hlavě poškozeného útočil cíleně a že by si za tím účelem opatřil inkriminovanou zbraň. Nezbytnost zjištění pohnutky pachatele má přitom zásadní význam pro závěr o existenci jeho vražedného úmyslu a v tomto smyslu také o vině trestným činem vraždy či jeho pokusem, což konečně plyne i z konstantní judikatury.

V další části dovolání obviněný provedl vlastní hodnocení ve věci provedených důkazů se závěrem, že soudy jeho vinu dovodily pouze na základě zcela nevěrohodné svědecké výpovědi poškozeného D. H. T., který byl v rozhodné době ve zkušební době podmíněného odsouzení za trestné činy ublížení na zdraví podle § 221 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zák. a výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zák. a za těchto okolností tak mohl mít pádný důvod k popírání pravdivého účelu návštěvy obviněného (dovolatele) a zejména té skutečnosti, že to byl on sám, kdo repliku inkriminovaného meče do bytu přinesl. Dovolatel v této souvislosti poukázal i na minulost poškozeného, který se podle něj živil jako vymahač dluhů a dlužníkům pro případ nezaplacení běžně vyhrožoval fyzickou likvidací. Toto své tvrzení hodlal dovolatel prokázat výpověďmi dvou svědků a odvolacímu soudu měl přípisem ze dne 11. 8. 2010 učinit návrh na doplnění dokazování jejich výslechem. Odvolací soud však v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že takovýto návrh učiněn nebyl. To znamená, že existenci tohoto

důkazního návrhu de facto popřel. Tím ovšem zatížil odvolací řízení závažnou procesní vadou (opomenutím navrhovaných důkazů), v důsledku které nebylo možno prokázat minulost poškozeného a tím i pravdivost obhajoby dovolatele, že poškozený byl nebezpečnou a agresivní osobou.

S ohledem na výše uvedené okolnosti případu vyslovil dovolatel přesvědčení, že vzhledem k neprokázanému úmyslu poškozeného usmrtit nemělo být jeho jednání právně kvalifikováno jako pokus trestného činu vraždy, nýbrž pouze jako trestný čin ublížení na zdraví podle § 222 odst. 1 tr. zák., kde by byl ohrožen mírnější trestní sazbou od dvou do osmi let.

Dovolatel zároveň vznesl výhrady i proti trestu vyhoštění, který mu měl být uložen jako trest nepřiměřeně přísný a především nezákonný. Je přesvědčen, že splňuje podmínky ustanovení § 57 odst. 1, odst. 2 a zejména odst. 3 písm. c) tr. zák., které uložení trestu vyhoštění vylučují, neboť v České republice má povolen trvalý pobyt a má zde také pracovní a sociální zázemí. S ohledem na to, že na území republiky žije i jeho syn, by pak uložení tohoto trestu bylo v rozporu se zájmem na spojování rodin.

Proto v závěru dovolání navrhl, aby Nejvyšší soud České republiky obě napadená rozhodnutí zrušil a vrátil věc soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Nejvyšší soud jako soud dovolací dospěl mimo jiné i těmto závěrům:

Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Uvedenou formulací zákon vyjadřuje, že dovolání je určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva, nikoliv z hlediska procesních předpisů. To znamená, že s poukazem na uvedený dovolací důvod se není možné domáhat přezkoumání skutkových zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí založeno. Soudy zjištěný skutkový stav věci, kterým je dovolací soud vázán, je při rozhodování o dovolání hodnocen pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Na podkladě tohoto dovolacího důvodu proto nelze hodnotit správnost a úplnost skutkového stavu ve smyslu § 2 odst. 5, odst. 6 tr. ř.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti je zřejmé, že dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. neodpovídá ta část argumentace dovolatele, která vychází z prosazování vlastních skutkových závěrů, tj. závěrů zčásti odlišných od těch, než k jakým dospěly soudy obou stupňů po vyhodnocení provedených důkazů. Dovolatel totiž v podstatě naznačuje, že se na něj inkriminovanou replikou samurajského meče chystal nejprve zaútočit poškozený, proto mu ji vytrhl z ruky a nemaje jiného východiska, odvracel inkriminovanou zbraní očekávaný intenzivní fyzický útok poškozeného, k němuž by nepochybně došlo, kdyby poškozený získal přinesenou zbraň nazpět. Nebezpečí útoku se přitom dovolateli mělo jevit jako velmi reálné a bezprostředně ohrožující jeho zdraví i život, když poškozený měl být znám jako obávaný vymahač dluhů. Uplatněné námitky se tak v prvé řadě zaměřují na tvrzení, že soudy obou stupňů se důsledně nevypořádaly s obsahem důkazů provedených v předmětné trestní věci, když především nesprávně uvěřily nevěrohodné výpovědi poškozeného. V tomto smyslu pak představují polemiku s tím, k jakým skutkovým zjištěním a z nich plynoucím právním závěrům měly soudy správně dospět. Zároveň jim dovolatel vytkl, že provedené dokazování bylo neúplné a že v průběhu odvolacího řízení byla porušena jeho obhajovací práva, protože soud druhého stupně měl vědomě opomenout provedení písemně zaslaného důkazního návrhu na doplnění dokazování.

Dovolatel tedy svůj mimořádný opravný prostředek zčásti nezaložil na hmotně právních – byť v dovolání formálně proklamovaných – důvodech, nýbrž na procesním základě (§ 2 odst. 5, odst. 6 tr.

ř.) se domáhal revize (přehodnocení) skutkových závěrů, ze kterých soudy při hmotně právním posouzení jeho jednání vycházely. Tuto část jeho námitek proto pod shora uvedený dovolací důvod podřadit nelze.

Nejvyšší soud si je vědom aktuální judikatury Ústavního soudu (viz např. nález ve pod sp. zn. I. ÚS 4/04), ve které se opakovaně poukazuje na to, že důvody dovolání podle § 265b odst. 1 tr. ř. (zejména podle § 265b odst. 1 písm. g/ tr. ř.) jsou v dovolacím řízení v některých případech vykládány příliš restriktivně, a že rozhodnutí obecného soudu by bylo nutné považovat za vydané v rozporu s ústavně zaručeným právem na spravedlivý proces, jestliže by jeho právní závěry byly v extrémním nesouladu s učiněnými skutkovými zjištěními (včetně úplné absence důležitých skutkových zjištění). To znamená, že jde o případy, kdy právní závěry soudů zjevně nemají žádnou logickou vazbu na obsah provedených důkazů. Jinými slovy, že skutková zjištění soudů jsou zřejmým opakem toho, co bylo skutečným obsahem dokazování. Z důvodů v rozhodnutí podrobně rozvedených Nejvyšší soud pak konstatoval, že v posuzované věci se však o takový případ nejednalo.

Hmotně právní dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. byl dovolatelem uplatněn právně relevantně v té části dovolání, v níž namítl, že ani skutkový stav věci, z něhož soudy vycházely, neumožňoval dovodit, že jednal v úmyslu (§ 4 tr. zák.) jiného usmrtit, neboť nebyly zjištěny okolnosti, za kterých měl na poškozeného D. H. T. zaútočit, a neobjasněn zůstal i motiv jeho jednání. Jinými slovy, že objektivně zjištěné okolnosti útoku, tj. použitá zbraň, intenzita útoku a místa na těle poškozeného, vůči nimž útok směřoval, samy o sobě neumožňovaly právní kvalifikaci jeho jednání jako pokusu trestného činu vraždy podle § 8 odst. 1 tr. zák. k § 219 odst. 1 tr. zák.

Při posuzování opodstatněnosti těchto námitek dospěl Nejvyšší soud k následujícím závěrům:

V obecné rovině je předně zapotřebí rozvést, že trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1 tr. zák. spáchá ten, který jiného úmyslně usmrtí. Pokusu tohoto trestného činu podle § 8 odst. 1 tr. zák. se pachatel dopustí jednáním pro společnost nebezpečným, které bezprostředně směřuje k dokonání trestného činu, kdy pachatel jedná v úmyslu trestný čin vraždy spáchat, avšak k jeho dokonání nedojde. K závěru o vražedném úmyslu pak nestačí pouhé zjištění, že pachatel úmyslně vykonal něco, co způsobilo nebo mohlo jiné osobě přivodit smrt. Je totiž zásadně třeba, aby úmysl pachatele, ať přímý (§ 4 písm. a/ tr. zák.) či nepřímý (§ 4 písm. b/ tr. zák.), směřoval k usmrcení jiného. Pro obě formy úmyslného zavinění je společné to, že vůle ve formě chtění nebo srozumění vyjadřuje aktivní vztah pachatele ke způsobenému následku (zde smrti). Podle právní nauky srov. např. V. Solnař, Základy trestní odpovědnosti, Academia Praha 1972, str. 218 představová složka úmyslu zahrnuje představu rozhodných skutečností alespoň jako možných, volní složka vůli je vyvolat vlastním jednáním. Vůlí je v tomto smyslu třeba rozumět i srozumění pachatele s následkem, neboť srozumění je vlastně formou chtění. srov. V. Solnař, J. Fenyk, D. Císařová, Základy trestní odpovědnosti, podstatně přepracované a doplněné vydání, nakladatelství Orac, vydání první, 2003, To znamená, že rovněž eventuální úmysl vždy musí obsahovat prvek vůle.

Proto je vždy nutno vycházet z posouzení všech okolností, za kterých k útoku pachatele došlo, jakým motivem byl veden, co útoku předcházelo, jak byl útok proveden, jakého nástroje bylo použito a zda pachatel záměrně útočil proti takové části těla, kde jsou orgány důležité pro život apod. (srov. např. R 19/1969 SbRt.).

Dovolateli lze přisvědčit v tom, že právní nauka i soudní praxe vycházejí z toho, že při správném posouzení shora naznačených otázek se zpravidla nelze obejít bez spolehlivého zjištění, jakou pohnutkou byl pachatel ke svému jednání (činu) veden. V právní nauce se zdůrazňuje, že význam motivu (pohnutky) trestného činu je v trestním právu značný, třebaže motiv jen výjimečně charakterizuje skutkovou podstatu trestného činu. Nebyl-li zjištěn motiv trestného činu, je tím nepochybně ztíženo rozhodnutí o vině. Teprve motiv trestného činu dokresluje jeho konkrétní povahu

a pomáhá objasnit jeho příčinu. srov. V. Solnař, Základy trestní odpovědnosti, Academia Praha 1972, str. 246

Naproti tomu nepodaří-li se z dostupných důkazů spolehlivě zjistit, jakou pohnutkou byl pachatel ke svému činu veden, nelze z toho mechanicky usuzovat na chybějící úmysl způsobit postiženému smrtelný následek (§ 219 tr. zák.), jestliže je tento úmysl dostatečně zřejmý z okolností a intenzity vykonaného útoku, zejména použije-li pachatel zbraň způsobilou jiného usmrtit a útok záměrně vede proti těm částem těla, kde jsou uloženy orgány důležité pro život.

Skutkový stav věci, který měly soudy při hmotně právním posouzení jednání dovolatele T. V. M. k dispozici, lze stručně shrnout tak, že dovolatel dne 26. 12. 2009 kolem 22.00 hod. v pronajatém pokoji v H. T. bez přítomnosti dalších osob napadl z pohnutek, které se nepodařilo blíže zjistit, funkční replikou samurajského meče poškozeného D. H. T., když řadu opakovaných úderů velké intenzity směřoval na jeho hlavu a způsobil mu tři sečné rány s impresivními zlomeninami klenby lebeční a plošným zakrvácením pod tvrdou plenu mozku a řadu dalších v rozsudku popsaných sečných ran. Svého jednání zanechal teprve poté, co poškozený upadl na zem a zůstal bezvládně ležet. V důsledku utrpěných zranění spojených s krevní ztrátou z mnohočetných sečných ran a možností narůstajícího nitrolebního krvácení s následným útlakem a otokem mozku byl poškozený bezprostředně ohrožen na životě a nezemřel pouze díky neodkladně poskytnuté lékařské pomoci.

Takto zjištěné a v rozsudku soudu prvního stupně popsané okolnosti útoku obviněného na poškozeného pak plně odůvodňují právní kvalifikaci jeho jednání (skutku) jako pokusu trestného činu vraždy podle § 8 odst. 1 tr. zák. k § 219 odst. 1 tr. zák. Replika (či funkční napodobenina) samurajského meče nepochybně je svými fyzikálními vlastnostmi zbraní nejen v právním (srov. 89 odst. 5 tr. zák.), ale i v technickém smyslu, tedy již samotnou povahou určená a použitelná k tomu, aby zesílila vedený útok. Při úderu inkriminovaným mečem do hlavy, tedy do mimořádně citlivé a zranitelné části těla, v níž jsou současně uloženy životně důležité orgány (zejména mozek), může u postižené osoby snadno dojít ke vzniku velmi závažných, popřípadě až fatálních poranění (smrti). Tak tomu bylo i v nyní projednávaném případě. Vzhledem k deformaci zbraně i rozsahu zranění poškozeného soud nepochyboval o tom, že útok musel být veden se značnou intenzitou až brutalitou.

Dovolatel přitom jednal se znalostí všech rozhodných skutkových okolností. Musel především vědět, že – vzhledem ke zřetelným následkům na poškozeném (viz popis skutku) – je jím použitý meč plně funkční. Útok pak spočíval v opakovaném sekání čepelí meče do oblasti hlavy poškozeného. Jestliže zasáhl jiné části jeho těla (viz sečná rána na ruce, přeseknutí šlach natahovačů prstů apod.), bylo to v důsledku toho, že se poškozený bránil (str. 5 rozsudku soudu prvního stupně). Dovolatel také věděl, že poškozený je neozbrojen, když podle své vlastní verze mu předmětný meč předtím odňal. Jestliže za daných okolností ve svém jednání pokračoval a poškozenému zasazoval inkriminovaným mečem do hlavy stále nové intenzivní rány, dokud nezůstal bezvládný ležet, musel počítat i s možností, že poškozený jeho útok nepřežije. Bez významu není ani zjištění, že po ukončení útoku ponechal těžce zraněného poškozeného ležet značnou dobu v bezvědomí na zemi a o jeho další osud se zprvu vůbec nezajímal.

Již sama brutální technika provedení činu v daném případě dostatečně svědčí jak o vědomí dovolatele, že inkriminovaným počínáním může způsobit poškozenému smrt, tak zároveň o dostatku vůle přivodit tento následek (účinek) vlastním jednáním. Soudům proto nelze vytknout, jestliže dospěly k závěru, že dovolatel byl s usmrcením poškozeného přinejmenším srozuměn (§ 4 písm. b/ tr. zák.). Na překážku tomuto závěru pak není ani skutečnost, že se v posuzované věci nepodařilo zjistit motiv, jímž byl dovolatel ke svému činu veden. Dovolateli proto nelze přisvědčit, že by byl pokusem trestného činu vraždy podle § 8 odst. 1 tr. zák. k § 219 odst. 1 tr. zák. uznán vinným neprávem, ačkoliv se podle jeho názoru měl dopustit toliko trestného činu ublížení na zdraví podle § 222 odst. 1 tr. zák.

Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. je dán v případech, kdy obviněnému byl uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo mu byl uložen trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou v trestním zákoně za trestný čin, jímž byl obviněný uznán vinným.

Námitku, že uložení trestu vyhoštění v jeho případě zákon nepřipouštěl, dovolatel opřel o tvrzení, že v jeho případě existovaly okolnosti předpokládané v ustanovení § 57 odst. 3 písm. c/ tr. zák., které uložení uvedeného trestu bránily. Poukázal na to, že má na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt, dále zde má pracovní a sociální zázemí, a uložení trestu vyhoštění by bylo i v rozporu se zájmem na spojování rodin, neboť v České republice žije jeho syn.

Poněvadž v podstatě stejné námitky učinil dovolatel již předmětem svého řádného opravného prostředku (odvolání) proti rozsudku soudu prvního stupně, zabýval se jimi již Vrchní soud v Praze jako soud odvolací. V napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že trest vyhoštění byl dovolateli uložen právem, když Česká republika především nemá zájem na tom, aby na jejím území pobývali agresivní cizinci a páchali zde násilnou trestnou činnost (srov. § 57 odst. 1 tr. zák.). Přitom vycházel ze skutkových zjištění k osobě obviněného (dovolatele) a konstatoval, „že tvrzení obžalovaného o sociálních vazbách na Českou republiku je v rozporu s tím, co uvedl ke své osobě do protokolu o výslechu v přípravném řízení a při vyšetření znalcům. Tehdy nehovořil o žádné družce, naopak uvedl, že žije sám, stejně jako to, že tvrdil, že je bezdětný. Do České republiky přišel výlučně z ekonomických důvodů a za dobu svého cca patnáctiletého pobytu se nenaučil ani základy českého jazyka.“ Odvolací soud proto dovodil, že uložení trestu vyhoštění nebrání žádná vylučující okolnost uvedená v § 57 odst. 3 tr. zák.

Dovolatel zpochybňuje správnost závěrů odvolacího soudu jen na základě námitek, jež mají výlučně skutkovou povahu (§ 2 odst. 5, 6 tr. ř.), neboť ve vztahu ke své osobě namítá existenci okolností, které se nacházejí zcela mimo rámec skutkových zjištění, z nichž vycházely soudy obou stupňů. Jestliže by skutečnosti tvrzené v dovolání vyšly najevo až po právní moci rozsudku (jako tzv. nova), mohlo by to případně zakládat důvod obnovy řízení (§ 278 odst. 1 tr. ř.) nebo upuštění od výkonu trestu vyhoštění podle § 350h tr. ř.

Vzhledem k důvodům jednotlivě rozvedeným v předcházejících odstavcích dospěl Nejvyšší soud k závěru, že dovolání obviněného T. V. M. bylo dílem podáno z jiného důvodu, než je uveden v § 265b tr. ř., a v jeho relevantně uplatněných částech pak nebylo shledáno jakkoliv opodstatněným. Opodstatnění tudíž nebylo možno přiznat ani dalšímu uplatněnému důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř., protože nebylo zjištěno, že by napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení bylo zatíženo vadami předpokládanými v ustanoveních § 265b odst. 1 písm. g), h) tr. ř.

Nejvyšší soud proto podané dovolání podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl jako zjevně neopodstatněné. Za podmínek § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. bylo o odmítnutí dovolání rozhodnuto v neveřejném zasedání.